

Sygn. akt I C 1163/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Mazur-Kwidzińska

Protokolant stażysta Kamila Niedziałkowska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko W. W.

o zapłatę

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz pozwanej W. W. kwotę 377,00 zł (trzysta siedemdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sygn. akt I C 1163/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 15 kwietnia 2016 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko W. W. o zapłatę kwoty 1.435,65 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 1.338,80 zł od dnia 9 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany posiada wobec powoda wymagalne zadłużenie z tytułu umowy karty kredytowej nr (...). Pozwany był zobowiązany do spłaty zadłużenia z tytułu karty kredytowej w okresach miesięcznych, w kwocie minimalnej miesięcznej spłaty zadłużenia, na którą składały się: określony procent zadłużenia z tytułu transakcji gotówkowych i bezgotówkowych oraz pełna kwota należności z tytułu odsetek, prowizji i opłat. Pozwana nie dokonywała regularnych wpłat na poczet spłaty zadłużenia z tytułu w/w karty kredytowej w związku z czym powód wypowiedział jej umowę. Pozwana nie spłaciła zadłużenia w terminie wypowiedzenia i zadłużenie stało się wymagalne od dnia 4 stycznia 2016 r. Dochodzona pozwem kwota obejmuje należność główną w wysokości 1.338,80 zł (transakcje bezgotówkowe – 429,75 zł i transakcje gotówkowe – 909,05 zł), odsetki umowne od transakcji bezgotówkowych (22,50 zł) i odsetki umowne od transakcji gotówkowych (48,38 zł) oraz opłaty w wysokości 25,97 zł. Bankowi przysługują również dalsze odsetki umowne od dnia 9 stycznia 2016 r.

W dniu 9 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty. Podniosła zarzut nieudowodnienia roszczenia. Zaprzeczyła jakoby korzystała z karty kredytowej w 2010 r.

Postanowieniem z dnia 5 września 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Tczewie.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że uznaje roszczenie za nieudowodnione oraz przedawnione. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła rażące wygórowanie roszczenia. Wskazał, że na podstawie pozwu nie można ustalić, w jaki sposób doszło do kalkulacji roszczenia, co składa się na jego wysokość. Roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Zarzut przedawnienia jest zatem zasadny, gdyż biegu terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę kwoty minimalnej rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu ustalonego w umowie. Ponadto pełnomocnik pozwanej wskazał, że jeżeli wierzyciel wypowiedział umowę, to z chwilą upływu okresu wypowiedzenia umowa przestaje być wiążącą, a odsetki umowne zastępują odsetki ustawowe. Z dokumentu wypowiedzenia umowy karty wynika, że nastąpiło to 9 listopada 2015 r. tj. z upływem 30 dni od daty doręczenia wypowiedzenia. Natomiast z wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 8 stycznia 2016 r. wynika, że bank nalicza odsetki umowne od dnia 1 czerwca 2015 r. do dnia 8 stycznia 2016 r., a zatem po wypowiedzeniu. Z ostrożności procesowej pozwana wniosła o rozłożenie świadczenia na 3 równe raty miesięczne.

W piśmie z dnia 24 kwietnia 2016 r. powód podtrzymał żądanie pozwu. Wskazał, że pozwana uznała fakt zawarcia umowy karty kredytowej. Podkreślił, że termin przedawnienia roszczenia z umowy karty kredytowej zaczyna biec od momentu skutecznego wypowiedzenia umowy, czy też upływu okresu wypowiedzenia albo od upływu okresu, na jaki umowa została zawarta. W niniejszej sprawie wymagalność roszczenia można utożsamiać z datą upływu okresu wypowiedzenia i powstania pełnej wymagalności zwrotu całości roszczenia. Pozwana pozostawała w zwłoce od 20 lipca 2015 r. (brak spłaty minimalnej kwoty spłaty). Pozew został złożony przed upływem dwuletniego terminu od wymagalności całego roszczenia, jak i najstarszej minimalnej kwoty do zapłaty. Roszczenie zostało udowodnione za pomocą wyciągu z ksiąg banku oraz wyciągów z rachunku karty kredytowej. Wyciąg z ksiąg banku, jako dokument prywatny, korzysta z domniemania autentyczności. W przedmiotowej sprawie pozwana nie kwestionowała dokonywanych operacji, nie składała reklamacji, a co za tym idzie uznała swój dług. Odnosząc się do zarzutu rażącego wygórowania roszczenia, powód powołał się na zasadę swobody umów i podkreślił, że umowa została zawarta zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego, ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych oraz ustawy o kredycie konsumenckim.

Na rozprawie w dniu 22 maja 2017 r. pozwana przyznała, że zawarła z powodem umowę karty kredytowej. Otrzymała jedną, a następnie kolejną kartę kredytową. Nie pamiętała kiedy i w jaki sposób korzystała z karty. Nie posiada żadnych dowodów wpłat z tytułu spłaty zadłużenia.

W piśmie z dnia 5 czerwca 2017 r. pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko zawarte w odpowiedzi na pozew.

Powód w piśmie z dnia 6 czerwca 2017 r. przedstawił zestawienie wypłat i wpłat dokonanych przez pozwaną na dzień 6 czerwca 2017 r. Na ten dzień zobowiązanie dochodzone pozwem wynosi 1.536,77 zł (należność główna 1.279,57 zł), odsetki umowne (241,22 zł) i opłaty (15,98 zł) wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie (odsetki przeterminowane). Wskazał, że powyższa zmiana nie stanowi rozszerzenia powództwa i jest konsekwencją uwzględnienia wpłaty zaksięgowanej w dniu 4 maja 2016 r. w kwocie 81,32 zł. Wszelkie opłaty na karcie kredytowej naliczone są zgodnie z umową i regulaminem.

W piśmie z dnia 7 lipca 2017 r. powód wskazał, że zestawienie z pisma z dnia 6 czerwca 2017 r. potwierdza, że nie stosowano kapitalizacji odsetek. Ponadto wyjaśnił, że zgodnie z zapisami umowy karty i regulaminu produktu powód w chwili powstania zadłużenia przeterminowanego (rozumianego jako brak zapłaty kwoty minimalnej), a także po rozwiązaniu umowy miał prawo naliczania odsetek według stopy procentowej właściwej dla zadłużenia przeterminowanego. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia wskazał, że zapłata części długu, zapłata odsetek, udzielenie zabezpieczenia przez dłużnika – co do zasady – są traktowane jako okoliczności przerywające bieg terminu przedawnienia.

Stanowiska stron nie uległy zmianie do zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana W. W. w dniu 15 lipca 2010 r. zawarła umowę karty kredytowej nr (...) z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Mocą tej umowy powód wydał pozwanej kartę Millennium V. Impresja. Bank przyznał pozwanej limit karty w wysokości, wynoszącej w dniu zawarcia umowy, 1.400,00 zł. Umowa zawierana była na okres równy okresowi ważności karty kredytowej i była przedłużana na kolejne okresy podane w cenniku usług, pod warunkiem wznowienia lub wydania nowej karty kredytowej.

Posiadacz karty głównej w terminie spłaty określonym na wyciągu był zobowiązany do wpłaty minimalnej kwoty spłaty poprzez bezpośrednią wpłatę na rachunek karty bądź w ciężar rachunku bankowego wskazanego w umowie lub innego rachunku bankowego w banku, wskazanego przez posiadacza karty głównej w czasie trwania umowy. W dniu zawarcia umowy minimalny procent spłaty wynosił 5%. Rachunek karty obciążony był opłatą roczną za obsługę karty (75 zł w pierwszym roku, w kolejnych zgodnie z cennikiem usług). Oprocentowanie zadłużenia na dzień sporządzenia umowy wynosiło 20% dla transakcji gotówkowych i bezgotówkowych oraz dla spłat zadłużenia przeterminowanego oraz 9,90% dla spłat zadłużenia w innym banku. W przypadku rozwiązania umowy i przeniesienia zadłużenia na wyodrębniony rachunek bankowy, bank obciążał ten rachunek oprocentowaniem zadłużenia przeterminowanego, wynoszącym na dzień sporządzenia umowy 20% w stosunku rocznym.

Wartość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania dla kart Millennium V. Impresja wynosiła 24,22 %, wartość całkowitego kosztu kredytu to 968,00 zł, zaś łączna kwota wszystkich kosztów, opłat i prowizji wyniosła 968,00 zł.

(dowody: umowa karty kredytowej nr (...) – k. 19-23, regulamin kart kredytowych wydawanych przez Bank (...) – k. 26-31, cenniki usług-karty kredytowe – k. 78-127v, 142-150)

Wobec braku spłaty zadłużenia, w dniu 23 listopada 2015 r., powód doręczył pozwanej wypowiedzenie umowy karty kredytowej nr (...). Termin wypowiedzenia wyniósł 30 dni i biegł od daty doręczenia wypowiedzenia.

(dowód: wypowiedzenie umowy karty kredytowej – k. 24, potwierdzenie odbioru – k. 25)

W dniu 8 stycznia 2016 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg bankowych, z którego wynika, że zadłużenie pozwanej z tytułu umowy karty kredytowej nr (...), na dzień 8 stycznia 2016 r. wynosiło 1.435,65 zł, w tym 1.338,80 zł tytułem należności głównej, 22,50 zł tytułem odsetek umownych od transakcji bezgotówkowych, 48,38 zł tytułem odsetek umownych od transakcji gotówkowych oraz 25,97 zł tytułem opłat.

(dowody: wyciąg z ksiąg rachunkowych banku – k. 32, zestawienie wyciągów na płycie CD - k. 52)

Powód poinformował pozwaną o wysokości zadłużenia i wezwał do jego spłaty w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty. Przesądowe wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej w dniu 18 kwietnia 2016 r.

(dowody: przesądowe wezwanie do zapłaty – k. 33, potwierdzenie odbioru – k. 34.)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych w treści uzasadnienia dokumentów. W świetle brzmienia art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W ocenie Sądu nie było żadnych podstaw, by kwestionować prawdziwość i autentyczność przedstawionych przez stronę powodową dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie kwestionowała także pozwana.

Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie jako nie wykazane.

W niniejszej sprawie bezspornym był fakt, iż strony łączyła umowa o Kartę Kredytową z dnia 15 lipca 2010 r.

Pozwana zakwestionowała zarówno zasadność, jak i wysokość roszczenia wskazując, że dokumenty przedstawione przez powoda nie mogły stanowić podstawy do wykazania ewentualnego roszczenia powoda wobec pozwanej albowiem nie wynika z nich ani rodzaj należności składających się na żądanie pozwu ani tym bardziej sposób ich wyliczenia. Ponadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Wobec zakwestionowania roszczenia przez pozwaną ciężar udowodnienia należności i jej wysokości, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., spoczywał na powodzie, a rola sądu nie polega na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążyących na stronach. W szczególności rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Przepis art. 6 k.c. formułuje podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w sporze cywilnym. Strona, która podnosi w procesie pewne okoliczności lub fakty, powodujące powstanie określonych skutków prawnych, zobowiązana jest te okoliczności lub fakty przed Sądem udowodnić. Odmienna regulacja powodowałaby bowiem powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia (zob. też T. Sokołowski, Komentarz do art. 6 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, Lex 2009).

Należy przy tym zaznaczyć, że poprzez fakty należy rozumieć wszystkie okoliczności faktyczne, istotne z punktu widzenia danego przepisu prawa materialnego, z którego strona wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. Nie ma więc większego znaczenia, czy są to okoliczności wskazujące na zaistnienie określonych zdarzeń, czy też na brak wystąpienia tych zdarzeń (fakty negatywne). Jeżeli stronie nie uda się udowodnić okoliczności lub faktów przez nią powołanych, ponosi ona negatywne skutki procesowe, gdyż Sąd nie będzie opierał się na tych okolicznościach lub faktach w swoim rozstrzygnięciu (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2010 r. - IV CSK 25/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 marca 2011 r. -VI ACa 966/10).

W niniejszej sprawie dla wykazania zasadności dochodzonego żądania powód powołał się na wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 08 stycznia 2016 r. na kwotę 1.435,65 zł z tytułu niespłaconego kapitału kredytu, odsetek umownych, i opłaty, nadto na umowę o kartę kredytową, regulamin kart kredytowych wydawanych przez Bank (...) S.A., cennik usług oraz wyciągi kierowane do pozwanej przez bank.

Odnosząc się do dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg bankowych, który jak podkreślał powód stanowił zasadniczy dowód na wykazanie żądania pozwu, Sąd ma na uwadze, że w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku - sygn. akt P7/09 wyciągi z ksiąg rachunkowych banków nie mają mocy dowodowej dokumentów urzędowych, co skutkuje zmianą rozkładu ciężaru dowodu w stosunku do konsumenta, który jedynie korzystał z usług bankowych. Dlatego też wobec zakwestionowania przez pozwaną zadłużenia wskazanego przez powoda, przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg banku, co do kwoty 1.435,65 zł nie stanowił wystarczającego dowodu istnienia wierzytelności i to w wysokości dochodzonej niniejszym pozwem, a jedynie dowód tego, że takiej treści dokument został wystawiony przez powoda.

W ocenie Sądu również dokumenty w postaci umowy o kartę kredytową, regulaminu czy też cennika usług same w sobie nie mogą stanowić podstawy do przyjęcia, że roszczenie powoda jest uzasadnione w tym w szczególności, co do wysokości. Z dokumentów tych nie wynika, zasadność roszczenia, wysokość należności głównej ani tym bardziej odsetek, które stanowią jej pochodną. Umowa stanowi jedynie dowód zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej i wraz z regulaminem i cennikiem stanowi podstawę do ewentualnej oceny prawidłowości wyliczenia roszczenia przez powoda natomiast nie może zastąpić dokumentów mających na celu wykazanie jakie należności, z jakiego tytułu, w jakich kwotach i jakich datach zostały naliczone przez powoda i składają się na roszczenie dochodzone pozwem w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu powód nie wyjaśnił w sposób jednoznaczny skąd wzięła, się kwota należności głównej a w konsekwencji czy i w jakiej wysokości uprawniony był do naliczenia od niej odsetek. Zdaniem Sądu powód nie wykazał, jakie dokładnie kwoty składają się na kwotę zadłużenia z tytułu transakcji gotówkowych i bezgotówkowych dokonanych przez pozwaną, ani w jakich datach transakcje te zostały przez pozwaną dokonane. Powód nie wykazał nadto, pomimo twierdzeń, że pozwana dokonywała wpłat na poczet zadłużenia z tytułu karty kredytowej, na jakie dokładnie należności, w jakich wysokościach i za jaki okres zaliczał je na poczet długu. W konsekwencji nie jest możliwym zweryfikowanie jakie dokładnie kwoty składają się na żądanie pozwu a w konsekwencji prawidłowość ich wyliczenia.

Wysokość roszczenia w ocenie Sądu nie została też wykazana za pomocą wyciągów kierowanych do pozwanej. Analiza wyciągów prowadzi jedynie do wniosku, że pozwana dokonywała transakcji z wykorzystaniem karty kredytowej w miesiącach sierpień, wrzesień, październik 2010 r. Następnie do marca 2014 r. nie były dokonywane transakcje i nie występowała zaległość na koncie pozwanej. Od marca 2014 r. pozwana zaczęła ponownie dokonywać transakcji przy użyciu karty kredytowej i pojawiło się zadłużenie z tego tytułu.

Z uwagi na zarzuty pozwanej Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do wyjaśnienia sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem. W odpowiedzi powód pismem z dnia 06 czerwca 2017 r. przedstawił wyliczenie roszczenia tj. zestawienie dokonywanych transakcji, ich wysokość jak i wysokość naliczonych od nich odsetek. Zestawienie to nie wyjaśniło wątpliwości co do dochodzonego roszczenia albowiem po pierwsze dotyczy okresu od sierpnia 2015 r. do czerwca 2017 r. podczas gdy roszczenie powoda odnosi się do wcześniejszego okresu a ponadto co należy wyraźnie podkreślić zestawienie nie jest spójne z treścią pozostałych dokumentów przedłożonych przez powoda tj. z treścią wyciągów przedłożonych przez powoda. Przykładowo według wyciągu z 31 sierpnia 2015 r. pozwana w sierpniu 2015 r. nie dokonywała żadnych transakcji z użyciem karty a saldo zadłużenia pozwanej wynosiło 1.372,37 zł. Okoliczności te ani kwota zadłużenia nie znajduje odzwierciedlenia w treści zestawienia powoda złożonego z pismem z dnia 06 czerwca 2017 r. Wobec rozbieżności twierdzeń powoda oraz przedłożonych dokumentów, w ocenie Sądu powód nie wykazał w sposób wystarczający jakich transakcji ani w jakich datach pozwana dokonywała, w jakich datach ani kwotach pozwana uiszczala kwoty z tytułu zadłużenia, w jakiej wysokości i na poczet jakich należności wpłaty te zostały zaliczone przez powoda. Na marginesie zaznaczyć należy, że powód winien zgłosić konkretne i kategoryczne stwierdzenia w zakresie żądania pozwu, tj. oznaczenia jakie należności się na nie składają oraz w jaki sposób zostały wyliczone, czego powód w ocenie Sądu nie uczynił. Wyciągi załączone do pozwu mogą stanowić dowód na poparcie twierdzeń powoda nie zaś je zastępować.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo należało oddalić jako niewykazane bowiem w sytuacji kwestionowania przez pozwaną wysokości roszczenia powód, zwłaszcza będący podmiotem profesjonalnie zajmującym się udzielaniem kredytów, zobowiązany był do przedstawienia kategorycznych twierdzeń w zakresie jakie należności, w jakiej wysokości, i za jaki okres naliczone składają na żądanie pozwu oraz dowodów umożliwiających kontrolę prawidłowości wyliczenia roszczenia wobec pozwanej. Powód nie sprostował powyższemu ciężarowi. Jako dowody na zasadność roszczenia wskazał jedynie umowę karty kredytowej, regulamin kart kredytowych, cennik usług, wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, zestawienie wyciągów na płycie CD. Dokumenty te nie pozwalają na precyzyjne ustalenie wysokości zadłużenia pozwanej. Konfrontacja zaoferowanych przez powoda dowodów z przedstawionym przez niego wyliczeniem wpłat i wypłat (k. 135v) nie rozwiewa wątpliwości co do tego jakie kwoty, w jakich terminach, według jakiego oprocentowania wypłaciła pozwana. Wobec istniejących wątpliwości powód nie złożył również wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia zadłużenia pozwanej w oparciu o przedłożone dokumenty. W związku z powyższym powód musi ponieść tego konsekwencje w postaci oddalenia powództwa.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia Sąd uznał, że wobec niewykazania jakie należności składają się na żądanie pozwu nie jest możliwym ocena jego zasadności w kontekście zarzutu przedawnienia.

Zaznaczyć jedynie należy, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (t. j. Dz. U. z 2012 r., póź. 1232). Art. 1 ust. 1 ustawy stanowi, iż ustawa ta określa zasady wydawania i używania elektronicznych instrumentów płatniczych, w tym

instrumentów pieniądza elektronicznego, prawa i obowiązki stron umów o elektroniczne instrumenty płatnicze oraz zasady tworzenia, organizacji, działalności oraz nadzoru, a także likwidacji instytucji pieniądza elektronicznego. Elektroniczny instrument płatniczy to zaś każdy instrument płatniczy, w tym z dostępem do środków pieniężnych na odległość, umożliwiający posiadaczowi dokonywanie operacji przy użyciu informatycznych nośników danych lub elektroniczną identyfikację posiadacza niezbędną do dokonania operacji, w szczególności kartę płatniczą lub instrument pieniądza elektronicznego (art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych). Przepisy tej ustawy stosuje się więc do zobowiązania wynikającego z używania przez pozwanego karty kredytowej wydanej przez powoda. Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat. Ustawa ta utraciła moc 7 października 2013 r. (art. 38 i 39 ustawy z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw Dz. U. póź. 1036), ale stosuje się ją do stanów faktycznych powstałych przed 7 października 2013 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 98 § 1 kpc. Powód przegrał sprawę w całości i z tego względu należało obciążyć go całością kosztów procesu, na które złożyła się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 360,00 zł (§ pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu – Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

Sygn. akt I C 1163/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

T., dnia 02 października 2017 r.